

רע"פ 5122/23 - עטואה אבו ג'אנם נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 5122/23

לפני: כבוד השופט ח' כבוב

המבקש: עטואה אבו ג'אנם

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בע"פ 77123-01-23 שניתן ביום 08.05.2023 על ידי כבוד השופטים ד' מרשק מרום, י' צלקובניק ו-ד' ארד-אילון

בשם המבקש: עו"ד עבד אבו עאמר

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כבוד השופטים ד' מרשק מרום, י' צלקובניק ו-ד' ארד-אילון) בע"פ 77123-01-23 מיום 08.05.2023, בגדרו נדחה ערעור המבקש על הכרעת דינו וגזר דינו של בית משפט השלום ברמלה (כבוד השופטת ר' גלט) בת"פ 6410-03-20 מימים 05.12.2022 ו-19.12.2022, בהתאמה.

2. בתום שמיעת הוכחות הורשע המבקש בשלוש עבירות של תקיפת בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש-בן זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק; ועבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק.

3. כתב האישום מגולל ארבעה אישומים שעניינם בעבירות אלימות שביצע המבקש כלפי בת זוגו (להלן: בת הזוג) במהלך שנת 2018. בתמצית, על-פי האישום הראשון המבקש נגח בראשה של בת הזוג ומשך בשיער ראשה תוך גרירתה לחדר השינה, על רקע העובדה שהיא "הרעישה" בבית בעת שהמבקש שוחח בטלפון. לפי האישום השני, בין בת

הזוג למבקש פרץ וויכוח "על רקע קשר זוגי עם אחרת אותו ניהל [המבקש]", במהלכו דקר האחרון את בת הזוג באמצעות מזלג בגבה ובכף רגלה, ועיקם את ידה. כעולה מהאישום השלישי, המבקש דחף את בת הזוג, הפילה ארצה, בעט בגופה, היכה אותה בפניה באמצעות ידיו, והשליך בקבוק מים על קיר חדר השינה, תוך שאמר לה שאינו מעוניין לשמוע את בכייה. האישום הרביעי עניינו באיומיו של המבקש כלפי בת הזוג לפיהם "ישחט אותה", ובכך שסטר לה בפניה.

4. העובדות שפורטו בכתב האישום התבססו על תלונת בת הזוג במשטרה מיום 05.12.2018; במסגרתה סיפרה בת הזוג, כי היא פחדה להתלונן עד לשלב זה, אך לאחר שמצאה עצמה לנה ברחוב הרגישה "שאינ לה מה להפסיד".

5. בעדותה בבית המשפט, העידה בת הזוג כי אינה זוכרת את האירועים, ובחרה לשמור על שתיקה במענה למרבית השאלות שהוצגו לה. זאת, אף לאחר שהוכרזה כעדה עוינת. עם זאת, במענה לשאלות שהופנו אליה, שללה בת הזוג את האפשרות שהיא שיקרה בתלונתה במשטרה או שבדתה את התלונה מלבה, באומרה: "יש הבדל בין להמציא לבין לשכוח".

6. המבקש כפר באשמתו וניהל הליך הוכחות, במסגרתו שלל כל אלימות כלפי בת הזוג והוסיף כי "כל הבלגן" עם בת הזוג נגרם בשל כך שהכיר אישה אחרת ורצה להתגרש בשל כך. זאת ועוד, טען נגד המסד הראייתי התומך באמרת בת הזוג.

7. בהכרעת דינו, לאחר שבחן את מכלול הראיות, בית משפט השלום קיבל את אמרת בת הזוג במשטרה, מכוח סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש] (להלן: הפקודה), ומצא אותה עדיפה על פני עדותה בבית המשפט. כן נמצא כי אמרה זו נתמכה בראיות חיצוניות, ביניהן תיעוד החבלות, תיעוד הודעות ששלחה למבקש, ועדותו של אחיה. כמו כן, הודגש כי:

"בסיכומי של דבר, התנהלותה של [בת הזוג] כמפורט, הותירה רושם ברור של מי שחוותה את האירועים המוצגים לפניה, אך מבקשת להימנע מהפללת בן זוגה בגינם, מבלי להפוך עצמה לשקרנית. שתיקתה העיקשת, לוותה שוב ושוב בסירוב להתכחש לאמרתה ובסירוב לאשר כי שיקרה. כמו כן, עלו פרטים שונים המרמזים באופן פוזיטיבי כי היא זוכרת היטב במה מדובר".

בנוסף, נקבע כי גרסת המבקש "בעייתית, ולא היו בה הסברים אלטרנטיביים לאופן בו נגרמו לבת הזוג חבלות התואמות את תלונתה. [המבקש] גם לא הביא ראיות שיתמכו בטענותיו השונות כלפי [בת הזוג]". אשר על כן, בית משפט השלום הרשיע את המבקש בעבירות שיוחסו לו כתב האישום.

8. בגזר דינו, בית משפט השלום עמד על נסיבות וחומרת המעשים בהם הורשע המבקש. בתוך כך, בית המשפט הדגיש כי המבקש "חסר תובנה לחלוטין לחומרת מעשיו, ומכחיש אותם תוך פניה למנטרות אודות דאגתו הרבה ל[בת הזוג]". בסיכומי של דבר, נקבע כי יש להתייחס לאירועי כתב האישום כאירוע אחד לצורך גזירת הדין, ונקבע כי מתחם העונש ההולם עומד על עונש שנע בין 8-24 חודשי מאסר בפועל.

בגזירת עונשו של המבקש בגדרי מתחם הענישה, בית המשפט התחשב בהרשעתו הקודמת בת"פ 50919-02-12, בעבירות אלימות כלפי בתו הקטינה ובת זוגו הקודמת, בגינן נגזרו עליו עבודות שירות, לצד ענישה נלווית; ובאי נטילת אחריות מצדו. מן העבר השני, נשקל חלוף הזמן מאז הרשעתו הקודמת; מצבו הרפואי של המבקש ועמדת בת הזוג שהוצגה בבית המשפט לפיה היא "תיוותר לבדה בעולם", ללא נוכחות המבקש. לבסוף, בהיעדר שיקולי

שיקום, נקבע כי יש להטיל על המבקש עונש על-פי עקרון ההלימה, ונגזרו עליו 14 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסרים על תנאי.

9. המבקש ערער הן על הכרעת הדין הן על גזר הדין. המבקש לא כפר בהרשעתו באישום הראשון, אך טען כי לא היה מקום להרשיעו באישומים 2-4, שכן הרשעה זו נעשתה על סמך אמרת בת הזוג שהוגשה מכוח סעיף 10א לפקודה, וזאת ללא שהובאו ראיות לחיזוק כנדרש ביחס לאישומים אלו.

10. ערעור המבקש נדחה על כל רכיביו. בתמצית, בית המשפט המחוזי קבע כי בת הזוג אישרה למעשה, בעדותה ובהתנהלותה בבית משפט השלום, את תוכן אמרתה במשטרה, וכי בנסיבות העניין יש די ראיות לחיזוק אמרה זו. זאת בפרט, נוכח התרשמותו הבלתי אמצעית של בית משפט השלום מהעדים, ובשים לב לכך שגרסת המבקש נמצאה כ"מעוררת קושי רב". אשר לגזר הדין, נקבע כי בהתחשב בחומרת האירועים, מתחם העונש "מתון ביותר", וכי גם עונשו של המבקש בגדרי המתחם, בשים לב לנסיבותיו, לקולה ולחומרה, הוא "מתון ועונה על עקרון ההלימה".

11. המבקש מיאן להשלים עם פסק דינו של בית המשפט המחוזי, ומכאן הבקשה שלפניי, שלצידה הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל שנגזר על המבקש. בעיקרו של דבר, שב וחוזר המבקש על טענותיו שהועלו בערכאות קמא, ובפרט, נגד האמון שניתן באמרת בת הזוג, אשר ברקע לה, כך נטען, "רגשות קנאה ונקמה"; וכן להיעדר חיזוק ראייתי לאמרה זו, בכל הנוגע לאישומים 2-4.

אשר לחומרת העונש, המבקש טוען כי בנסיבות העניין, ובשים לב למצבו הבריאותי, מתחם העונש שנקבע לו, כמו גם העונש שנגזר עליו, מחמירים עמו יתר על המידה. כך בפרט, כאשר הוא "מביע חרטה ומקבל אחריות מלאה על מעשיו".

12. לאחר עיון מצאתי כי דין הבקשה להידחות.

13. כידוע, מתן רשות ערעור "בגלגול שלישי" שמורה למקרים שבהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם של הצדדים, או כאשר עולה חשש לעיוות דין חמור או אי צדק שנגרם למבקש (רע"פ 4596/23 בן חיים נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (20.06.2023)). זאת ועוד, רשות לערער על חומרת העונש, כשלעצמה, תינתן רק כאשר העונש שנגזר על המבקש סוטה באופן קיצוני ממדיניות הענישה הנוהגת (רע"פ 4743/23 אסולין נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (26.06.2023)).

14. בענייננו, הרשעת המבקש נטועה היטב בנסיבותיו האישיות ובעבירות שאותן ביצע, וככזו היא אינה מעוררת שאלה החורגת מענייני הפרטני. למעשה, המבקש אף לא טען אחרת. טענותיו נדונו ונדחו על-ידי שתי ערכאות שדנו בענייננו, ולא מצאתי כל הצדקה להידרש אליהן בשלישית.

15. כמו כן, בנסיבות המקרה, לא מצאתי כל סטייה מנורמת הענישה המקובלת ביחס לעבירות אותן ביצע המבקש (ראו למשל: רע"פ 1805/11 שמחייב נ' מדינת ישראל, עמוד 2 (07.03.2011); רע"פ 2329/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 7-8 (23.02.2023); רע"פ 1529/23 שמלה נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (15.03.2023)), ודי בכך כדי לדחות את טענותיו לעניין חומרת העונש.

16. אשר לטענות המבקש ביחס למצבו הרפואי, חזקה על שירות בתי הסוהר כי הוא ערוך להעניק טיפול רפואי לאסירים המצויים בפיקוחו (ראו: רע"פ 5029/23 עיסאוי נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (05.07.2023)).

17. סוף דבר - הבקשה למתן רשות ערעור נדחית. ממילא, מתייתרת הבקשה לעיכוב ביצוע. לצד זאת, בנסיבות העניין, אני מורה על מתן שהות קצרה למבקש לצורכי התארגנות. המבקש יתייצב אפוא ביום 16.07.2023 עד השעה

10:00, לריצוי עונש המאסר בפועל שנגזר עליו, בהתאם לאמור בפסק דינו של בית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, י"ז בתמוז התשפ"ג (6.7.2023).

שׁוֹפֵט
